

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 101 af 29. April 1913 om Hjælpekasser.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 4629).

Der var til denne Behandling stillet følgende Ændringsforslag:

Af *Hækkerup*:

Til § 1.

I 3die Linie ændres „750 000“ til: „1 500 000“.

Lovforslagets Paragraffer, det stillede Ændringsforslag og Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til tredie Behandling sættes til Forhandling under eet.

Hækkerup: Blandt alle erfarne Kommunalmedlemmer er der sikkert Enighed om, at Hjælpekasseinstitutionen i den Tid, den har bestaaet, navnlig i Krisetiden under og efter Krigen, har gjort overordentlig megen Nytte og løst en samfundsnødvendig Opgave. I den By, hvor jeg har den Glæde at deltage i det kommunale Styre, er man fra alle politiske Partiers Side enig om, at Hjælpekassen har en saadan Opgave. Nu er Trangen til Hjælpekasseinstitutionen imidlertid ikke saa lidt forskellig i de forskellige Kommuner. Trangen er størst i Hovedstaden og i de Byer, som er i stærk Fremvækst. Der sker Tilgang baade af heldige og undertiden ogsaa af mindre duelige Elementer. Der strømmer Folk til i Haab om, at der er de bedste Chancer for at slaa sig igennem. Det er da saadanne Byer, der i Krisetider, under Erhvervs-kriser, i særlig Grad rammes af Arbejds-løsheden, og disse Erhvervs-kriser rammer jo paa to Maader; de rammer Befolkningen ved at skabe Fattigdom, og de rammer Kommunerne ved, at der bliver for ringe Skatteevne. Arbejdsløsheden rammer baade direkte og indirekte. Det er rigtigt, som det blev sagt forleden Dag, at den direkte Nød, der fremkommer som Følge af Arbejds-løshed, afhjælpes ved andre Love, men foruden de direkte Følger har Arbejdsløsheden ogsaa indirekte Følger, og disse maa det i mange Tilfælde være Hjælpekassernes Opgave at afværge, eftersom der ikke er andre Organer dertil, naar man da ikke vil hen-vise de nødlidende til Fattigvæsenet.

Naar mit Parti ønsker, at Staten frem-deles skal refundere den Trediedel af, hvad

der udredes i Hjælpekasseunderstøttelser, som det en Overgang var Sædvane, er det navnlig for at komme de saaledes over-befolkede og særlig kriseramte Kommuner til Hjælp. Disse Kommuner er i ganske særlig Grad Opholdskommuner, idet en meget stor Del af Beboerne i disse Kommuner er hjemmehørende andre Steder. Naar der skal ydes Hjælp til de trængende, faar Opholdskommunen, hvis Hjælpen ydes efter Aldersrenteloven, Refusion saavel fra Staten som fra Forsørgelseskommunen, og ydes Hjælpen som Fattighjælp, faar den de $\frac{3}{4}$ refunderet af Forsørgelseskommunen, men ydes Hjælpen gennem Hjælpekasserne, faar Opholdskommunen intet refunderet udover, hvad Statens Tilskud andrager. Dette indeholder i Virkeligheden for disse Kommuner en Opfordring til at yde mindre gennem Hjælpekassen og mere gennem Fattig-væsenet, fordi Fattighjælpen jo bliver den billigste for Opholdskommunen. Men Fattig-hjælp bliver — det ved vi alle af Erfaring — den dyreste Hjælp for Samfundet i sin Helhed.

Det er Motiveringen for det Ændrings-forslag, som jeg paa mit Partis Vegne har stillet, og som gaar ud paa at fordoble det Statstilskud, som den højtærede Indenrigs-minister har foreslaaet, altsaa sætte Beløbet op fra 750 000 Kr. til $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Om det Beløb, jeg her har foreslaaet, vil være til-strækkeligt, kan jeg ikke bestemt afgøre, da jeg ikke har Oplysninger om, hvad der er ydet i Hjælpekasseunderstøttelse i de allersidste Aar. I Fjor blev det af mit Parti foreslaaet, at Statstilskuddet til Hjælpekasserne skulde være 3 Mill. Kr., og det passede godt til de Forhold, der da forelaa, idet Udgifterne gennem Hjælpekasserne efter den sidste Opgørelse — det var for Finansaaret 1921—22 — havde været $8\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Nu er det imidlertid muligt, at Hjælpekasseunderstøttelserne har været noget mindre i de senere Aar, og det er jo ogsaa muligt, at andre Love som Invalide-forsikringsloven, Loven om kronisk Syge, Loven om den udvidede Hjælp efter Fattig-lovens § 61 o. s. v. —, det er muligt, at alle disse Love paa nogle Steder kan have bi-draget til at mildne Trangen, men det er ganske givet, at saaledes som Arbejds-udsigterne stiller sig for Fremtiden, er det, naar man yderligere tager i Betragtning Virkningerne af den forhøjede Aldersgrænse for at opnaa Aldersrente, endnu et betyde-ligt Beløb, der skal til, hvis Hjælpekasserne skal kunne løse deres Opgave; man maa sikkert regne med, at der skal bruges mindst 5—6 Mill. Kr. Det her foreslaaede Beløb